

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se p ř i z n á v a j í** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2020, č. j. KRPA-258059-6/ČJ-2020-000022-ZSV, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a to na dobu 20 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalované brojil blanketní žalobou podanou u Městského soudu v Praze, v rámci žaloby navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů.

Městský soud usnesením ze dne 18. 11. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 16, uvedený návrh zamítl a vyzval žalobce k doplnění žaloby ve lhůtě jednoho dne od doručení uvedeného usnesení (žaloba byla podána poslední den zákonné lhůty, přičemž v důsledku podání návrhu na ustanovení zástupce došlo dle § 35 odst. 10 s. ř. s. ke stavení lhůty pro podání, resp. doplnění žaloby do právní moci rozhodnutí o návrhu). Toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 26. 11. 2020. Následně městský soud usnesením ze dne 7. 12. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 18, žalobu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl s odůvodněním, že žalobce ani na jeho výzvu neodstranil vady žaloby (nevymezil žalobní body), přičemž se jedná o vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat. O tomto následku byl přitom žalobce městským soudem poučen.

[3] Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že žalobce zaslal dne 9. 12. 2020 Nejvyššímu správnímu soudu e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu ve smyslu § 6 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, podání nazvané „Kasační stížnost“, jímž napadal usnesení městského soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 16, o neustanovení zástupce. Avšak vzhledem k tomu, že uvedené podání bylo učiněno v jiné než zákonem stanovené formě, přičemž nebylo do tří dnů potvrzeno způsobem předvídaným v § 37 odst. 2 s. ř. s., nemohl k němu Nejvyšší správní soud přihlídnout a nedošlo tak k zahájení řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 16; o tom byl žalobce vyrozuměn přípisem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 As 284/2020 – 10.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Usnesení městského soudu ze dne 7. 12. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 18, o odmítnutí žaloby napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 28. 12. 2020, v jejímž doplnění namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá, že návrh na ustanovení zástupce byl zamítnut ze zjevně nesmyslných důvodů – ustanovení zástupce nepovažoval městský soud za nutné, protože stěžovatel byl přezajištěn podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Stěžovatel má za to, že předmětem řízení je stále otázka zákonnosti omezení osobní svobody stěžovatele, byť již za minulý časový úsek, přičemž se nejedná o spor, který by stěžovatel vedl pro svou zábavu.

[6] Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019 – 49 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k možnostem stěžovatele dosáhnout zrušení konečného rozhodnutí v řízení o žalobě vydaného po rozhodnutí o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce. Stěžovatel dodal, že v řízení před městským soudem došlo k obdobné situaci, napadené usnesení je proto třeba zrušit.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Napadá-li stěžovatel kasační stížností usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu jen důvod kasační stížnosti předvídaný § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který spočívá v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Jestliže tedy městský soud žalobu odmítl a věc meritorně neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

[11] Jediná uplatněná kasační námitka ve své podstatě směřuje proti usnesení městského soudu o neustanovení zástupce, jímž byl stěžovatel rovněž vyzván k odstranění vad žaloby, nikoliv proti napadenému usnesení o odmítnutí žaloby, stěžovatel však s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019 - 49, argumentuje tím, že v posuzovaném případě je z důvodu nezákonnosti usnesení o neustanovení zástupce namísto zrušit rovněž usnesení o odmítnutí žaloby.

[12] Je třeba předeslat, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce lze brojit samostatnou kasační stížností (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publ. pod č. 108/2004 Sb. NSS, srov. též bod 41 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 - 43, publ. pod č. 3072/2014 Sb. NSS).

[13] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019 - 49, na který stěžovatel odkazuje, Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy krajský soud zamítl návrh žalobce v uvedené věci na ustanovení zástupce a vyzval žalobce k doplnění žaloby ve stanovené lhůtě, přičemž následně rozhodl o odmítnutí žaloby pro neodstranění jejích vad, aniž by vyčkal, zda bude proti usnesení o neustanovení zástupce podána včasná kasační stížnost. Žalobce v uvedené věci však kasační stížnost proti usnesení o neustanovení zástupce podal, Nejvyšší správní soud ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 As 58/2019 - 43, usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce zrušil. V popsaném případě tedy došlo k situaci, kdy před krajským soudem neprobíhalo žádné řízení, v němž by krajský soud mohl postupovat podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 As 58/2019 - 43. Nejvyšší správní soud tak rozsudkem ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs

146/2019 – 49, pouze umožnil, aby krajský soud v souladu s dříve vydaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu opětovně rozhodl o návrhu žalobce na ustanovení zástupce, a ten měl následně možnost doplnit ve stanovené lhůtě svou žalobu. Nejvyšší správní soud však ve zmiňovaném rozsudku ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019 – 49, rovněž výslovně uvedl, že samotný postup krajského soudu, který ve věci vydal konečné rozhodnutí, aniž by vyčkal, zda bude proti usnesení o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce podána včasná kasační stížnost, sice nebyl vhodný, nebyl však rozporný se zákonem.

[14] V nyní posuzované věci je však procesní situace jiná. Městský soud sice ani v tomto případě nevyčkal, zda bude proti usnesení o neustanovení zástupce podána včasná kasační stížnost, stěžovatel se však proti uvedenému usnesení procesně relevantním způsobem nebránil (k podání ze dne 9. 12. 2020 nebylo možné s ohledem na nedostatek jeho formy přihlídnout). V nyní posuzovaném případě tedy nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí o odmítnutí žaloby bylo založeno na předcházejícím nezákonném rozhodnutí – usnesení městského soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 16 A 65/2020 – 16, o neustanovení zástupce je nadáno presumpcí správnosti, přičemž nebylo procesně relevantním způsobem napadeno a tím spíše nebylo shledáno nezákonným. Nejvyšší správní soud přitom v tomto řízení nemůže přezkoumávat zákonnost samotného usnesení o neustanovení zástupce, neboť proti němu měl stěžovatel možnost brojit samostatnou kasační stížností, o čemž byl městským soudem poučen, nicméně tak neučinil.

[15] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal jedinou uplatněnou kasační námitku nedůvodnou.

IV.

Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

[18] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2021, č. j. 5 Azs 414/2020 – 8, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3100 Kč za každý úkon [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 6800 Kč, vše zvýšeno o částku odpovídající DPH 21 %, celkem tedy přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů činí 8228 Kč.

Poučení:

pokračování

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu